

**

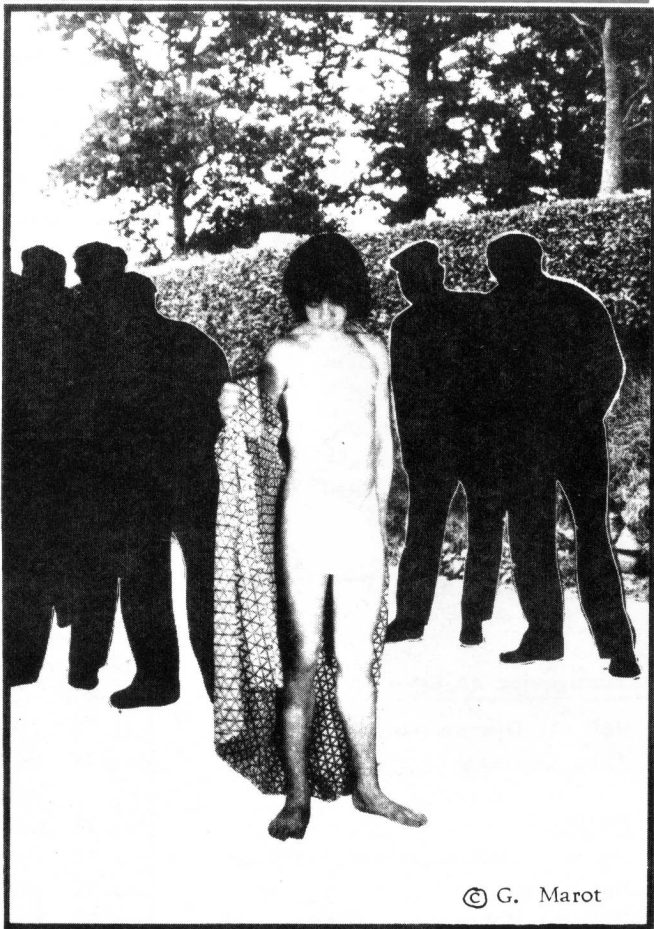
september '83

MARTIJN

EERSTE JAARGANG Nr. 11

DUBBEL

NUMMER

© G. Marot

INFO-MAANDBLAD

OVER

Jeugdseksualiteit EN Pedofilie

MARTIJN, onafhankelijk informatieblad
over Jeugdseksualiteit en Pedofilie.

Versijnt maandelijks.

Een uitgave van Vereniging MARTIJN,
ingeschreven bij de K. v. K. te Meppel
in het verenigingsregister onder nummer:
V 047155; in samenwerking met de
A. F. P. I. © Vereniging MARTIJN.

redactie

Theo Gerritsen   Thijs Brandsma
Rob van Duyvenbode   Jan Eland

Medewerkers aan dit nummer:

Ries van Wallenburg   Ben Füss
Piet Horsten   Evert
Pink Panther   Wim
Fred

Illustraties: Hans Kloens

FOTO'S:

Gerard Marot © pag. 1,29
ABOCAS-NOORD HOLLAND pag. 7,20,33
FOTO AKKI-Amsterdam pag. 37
FRED pag. 11,23,38
CHRIS pag. 4,9,15,17
KRI pag. 27

Vormgeving en Lay-out:

Rob van Duyvenbode   Evert
Theo Gerritsen

DRUK:

Grafisch Dienstencentrum ExSHEILA
Het Haagje 9
7902 LA Hoogeveen   05280-77922
In opdracht van Vereniging MARTIJN.

REDAKTIE-ADRES:

POSTBUS 442   7900 AK   HOOGEVEEN
Telefoon: 05280-74938

ABONNEMENT:

Verkoopprijs:

Losse nummers:-----f 5,00
per post:-----f 7,50

Abonnement inclusief lidmaatschap van
Vereniging MARTIJN:-----f32,50
per half jaar.

De abonnementenadministratie loopt van
september tot en met februari. U kunt
echter op elk moment lid/abonnee wor-
den tegen een evenredig bedrag tot het
eind van de periode.

Abonnementen worden automatisch ver-
lengt, tenzij voortijdig bericht is ontvan-
gen met verzoek tot beëindiging.

MAAK NOG GEEN GELD OVER, WACHT
OP ONZE ACCEPT-GIROKAART.

Buitenlandse abonnee's: Prijs op aanvraag.
U kunt Uw abonnement opgeven, schrif-
telijk of telefonisch aan het redactie-
adres van MARTIJN.

Gironummer: 5459646

Bankrekening-nummer: 574229507

A. B. N. - Hoogeveen.

ten name van Vereniging MARTIJN te
Hoogeveen.

INHOUD:

pag. 3   Typofilie
pag. 7   Vrije seksualiteitsbeleving en de
            Hetero-terreur
pag. 13   Kort geknipt
pag. 14   Vrouwe Justitia deel 2
pag. 18   Interview van deze maand
pag. 21   Wonderbaarlijk
pag. 22   Mabuhay
pag. 24   Strip
pag. 26   Open huis in Den Bosch
pag. 29   Heiligheid en mooie jongens
pag. 35   Het militaire tasje
pag. 39   Agenda, adressen, kindertelefoons

HOE HET WAS GEWORDEN IS

Beste Lezers,

Voor jullie ligt een geheel vernieuwde Martijn, gedrukt in onze eigen drukkerij. Welliswaar op een kleiner formaat, maar de steunkleur op de voorpagina is terug. De reden van de vernieuwing van de Martijn en het niet verschijnen van het dubbelnummer juli/augustus, Zomertijd, Vemar-nieuws en de vertraging in de afhandeling van bestellingen en het beantwoorden van jullie brieven volgt in het onderstaande verhaal.

*Het niet verschijnen van ons dubbelnummer van juli/augustus. Hiervoor zijn verschillende oorzaken aan te wijzen. Om te beginnen: De lay-out voor de Martijn was klaar om naar de drukker te gaan, toen bleek dat wij niet bij onze drukkerij in Groningen terecht konden. Navraag bij een commerciële drukkerij bleek ons op een bijna 3 maal zo hoog bedrag aan drukkosten te komen staan. Een bedrag dat op dit moment niet financieel haalbaar is. Daarom werd besloten om de verschijning op te schorten tot we de Martijn zelf in onze eigen drukkerij konden drukken. Aan gezien wij nog niet de gehele inventaris hebben kunnen aanschaffen, moest de Martijn op een kleiner formaat worden gedrukt, met als gevolg dat de gehele lay-out opnieuw moest worden opgemaakt, wat ook weer een hoop tijd vergde. Een voordeel van een kleiner formaat is wel dat de drukkerskosten (papierkosten) wat lager zijn. Mochten we in de toekomst op ons minimale aantal abonnee's komen (250), dan kunnen we altijd weer naar een groter formaat terug keren.

*Het niet verschijnen van het Vemar-nieuws (ons leden-bulletin) heeft organisatorische, bestuurlijke en financiële redenen. Over de financiën later meer. Wat betreft het bestuur het volgende: Wij hebben enige tijd geleden bestuursverkiezingen uitgeschreven, maar niemand melde zich aan voor een bestuursfunctie, wel een aantal mensen voor de Raad van Advies. Daarom besloot het zittende bestuur een interim-bestuur te vormen met 2 nieuwe personen die hulp wilden bieden én een ladenraadsvergadering uit te schrijven voor de maand september, te houden op de ontmoetingsdag.

Aangezien echter de verschijning van de Martijn opschoof, was de ontmoetingsdag in september niet meer te realiseren. Er zal dus een nieuwe datum geprikt moeten worden en een nieuwe ontmoetingsplaats.

Het interim-bestuur is op dit moment nogmaals aangevuld met een aantal nieuwe mensen, maar er zijn er ook weer een aantal afgefallen. O. a. Henk Werkman, hij is nu namens de LWGP/WOPJE reserve-vertegenwoordiger geworden in de ver-

eniging Raad van de NVSH, en stelt zich niet meer verkiesbaar voor een functie bij Martijn. De huidige voorzitter stelt zich ook niet meer verkiesbaar. Theo Geritsen is samen met Thijs Brandsma de drukkerij gestart en dit vergt zoveel van hun tijd, dat ze voor de bestuurlijke kant van de Martijn eigenlijk geen plaats meer hebben. Hun inbreng willen ze beperken tot het afwerken van de lay-out en het drukken van het blad.

Het komt er dus op neer dat de gehele organisatie, administratie, correspondentie en het verzorgen van de lay-out enz. weer op de schouders van enkele mensen terecht komt.

ZIJN ER NOG MENSEN DIE EEN HART VOOR MARTIJN HEBBEN??? LATEN ZE ZICH DAN MELDEN!!!!

We hebben juist nu Uw hulp hard nodig. Laat Martijn geen kou vatten...

Door alle problemen met de bestuursbezetting, het inrichten van de drukkerij, het verhuizen van de boekhouding, vakanties enz., is er ook vertraging opgetreden in het afwerken van de bestellingen en het beantwoorden van de correspondentie. De gehele administratie wordt opnieuw doorgenomen en wij hopen dat jullie nog enig geduld kunnen opbrengen. Een aantal mensen heeft nog niet zijn gehele bestelling binnen. Anatomie du Dormeur en Les p'tits mecs hebben vertraging ondervonden wegens de grote belangstelling, waardoor de leverancier door zijn voorraad heen was en de drukker weer aan het werk moest. De mensen die deze boeken wel besteld hebben en nog niet ontvangen hebben, hebben, als het goed is, hier persoonlijk bericht van gekregen. Laten we afspreken dat als je na 31 oktober nog een openstaande bestelling of onbeantwoorde brief hebt, dat je dan contact met ons opneemt. Een uitzondering geldt voor de bestellers van Anatomie du Dormeur.

Les p'tits mecs en Zomertijd.

Het niet verschijnen van het boekje Zomertijd heeft o.a. als reden het tegenval-lende aantal bestellingen, waardoor we meer aan drukkerskosten kwijt zijn dan aan ontvangsten uit de verkoop. Bovendien was het bij onze vorige drukker niet moge-lijk goede kwaliteitsfoto's af te drukken. In onze eigen nieuwe drukkerij kunnen we dit wel. Echter we hebben meer bestellingen nodig. Dus mensen: ZOMERTIJD bestellen!!

Verder een vriendelijk verzoek: Wil je zoveel mogelijk schriftelijk contact opne-men met Martijn en zo min mogelijk telefonisch??? Wij zijn overdag vaak tele-fonisch moeilijk of niet te bereiken, met als gevolg dat we in de avond-uren nog alle telefoongesprekken moeten beantwoorden.

Overigens is ons adres voor correspondentie om praktische redenen een postbus ge-worden en wel:

POSTBUS 442

7900 AK HOOGEVEEN

Dus geen post meer sturen naar de Helios. Dit alles is helaas wel wat onpersoon-lijker, maar ook onontbeerlijk voor het goed functioneren van onze administratie.

DE BOUWSTENEN-ACTIE

De stand van de bouwstenenactie bedraagt op dit moment 30 stuks à f50,- per stuk met een toezegging uit België voor 25 stuks, wat het totaalbedrag brengt op f2750,-. De eerste 5 bouwstenen zijn inmiddels uitgeloot. De eigenaren krijgen hier persoonlijk bericht van met tevens het verzoek of ze verzilverd moeten worden of dat we ze weer in het circuit op mogen nemen. Zoals jullie kunnen zien be-dragen de 5 uitgelote bouwstenen ruim 9% van onze lening. Het aantal bouwstenen moet dus nog aanzienlijk groeien willen we de benodigde apparatuur kunnen aan-schaffen.

Met een aantal voorbeelden willen we dit nu toelichten. Voor iedere foto die wij nu in de Martijn afdrukken hebben wij een raster nodig, een karwei dat wij op dit moment moeten uitbesteden bij een commerciële drukker omdat wijzelf de be-nodigde apparatuur nog niet hebben. Wij zijn daardoor per raster f9,- kwijt. Als we het op onze eigen apparatuur zouden kunnen doen, dan kost het ons maar f1,10. De drukkosten van de gehele Martijn op het vorige grote formaat zou ons bij uitbesteden komen te staan op ruim f1800,-. In onze eigen drukkerij kunnen wij hetzelfde voor een prijs van f750,- realiseren met zelfs nog meer foto's erin. Alleen...de benodigde apparatuur ontbreekt. Zoals jullie kunnen zien een ver-schil van f1050,- per nummer! Een bedrag dat wij hard nodig hebben omdat we nog steeds niet op ons minimale aantal leden/abonnee's zitten om quite te kun-nen draaien. En dan hebben we het nog niet eens over promotionele activiteiten gehad, waar we toch ook wat aan willen doen. Idem dito ons ontmoetingsweek-end.

Nog een voorbeeld (het laatste, om het af te leren en om jullie volledig op de hoogte te brengen): De verzending van de Martijn. 1 Martijn per gewone post kost ons f1,60. Verzenden wij echter minimaal 250 Martijns per Port Betaald re-

geling, dan kost ons die verzending per nummer slechts f0,40!!!

Dus mensen, KOOP BOUWSTENEN, DOE GIFTEN (aftrekbaar voor de belasting),
WORDT LID/ABONNEE en MAAK ANDEREN WARM VOOR ONS BLAD.

Het nummer van Martijn dat voor jullie ligt heeft nr. 11 gekregen, is dus nog van de eerste jaargang en is het beloofde DUBBELNUMMER. Het volgende nummer wordt nummer 12, 2^e jaargang.

Ingesloten vinden de meesten van jullie een accept-girokaart voor het volgende half jaar. Jullie worden dringend doch vriendelijk verzocht zo snel mogelijk te betalen en er rekening mee te houden dat een overschrijving van bank naar onze giro minstens 2 weken duurt. Dus, betaal je per giro, gewoon AC ondertekenen en opsturen naar het girokantoor, wij hebben het geld dan na ongeveer een week binnen. Bij betaling per bank, de AC inleveren bij de bank en het duurt minstens 2 weken voordat wij het geld binnen hebben. Een vriendelijk verzoek, GEBRUIK wel ONZE AC-KAART daar hierop gegevens staan vermeld die voor een snelle administratieve verwerking erg belangrijk zijn!

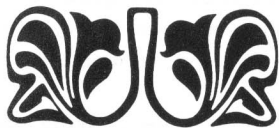
Gezien de trage betaling en/of niet betaling van onze vorige AC-kaarten, moeten wij striktere regels gaan toepassen. Als bij het verschijnen van de volgende Martijn nog geen geld binnen is, dan volgt er ook geen toezending van die Martijn. Mocht er alsnog geld binnen komen dan volgt een na-zending, maar let wel dit kost ons f1,20 extra aan porto-kosten en dat is jammer. Is er bij het verschijnen van nr. 13 nog steeds geen geld binnen, dan volgt schrappen uit het leden-bestand. Attentie: Niet iedereen ontvangt een AC-kaart, hetzij omdat hij reeds betaald heeft, hetzij om andere redenen.

De volgende Martijn verschijnt omstreeks half oktober.

Vanaf nr. 12 zullen er een aantal artikelen in een buitenlandse taal in de Martijn gaan verschijnen, omdat ons aantal buitenlandse abonnee's gestaag groeit. Of dit een aantal vaste middenpagina's gaan worden of losse inlegvellen, zal de toekomst uitwijzen.

Met dit lange verhaal hopen wij jullie zoveel mogelijk op de hoogte te hebben gebracht van de afgelopen maanden en de gang van zaken rond ONS ALLER Martijn. Mochten er ondanks dit verhaal toch nog vragen zijn, stuur ons dan even een briefje. Wij gaan verder en hopen dat jullie ons ondanks alles toch zullen blijven steunen.

Veel plezier met deze Martijn!

VRIJE SEKSUALITEITSBELEVING

en de HETEROTERREUR

KORTE UITEENZETTING VOOR DE PANELDISKUSSIE TER GELEGENHEID VAN DE FILMTWEEDAAGSE TE GENT OP 15 en 16 MAART ROND KINDEREN IN INTIEME RELATIES MET ANDERE KINDEREN EN VOLWASSENEN, GEORGANISEERD DOOR *STIEKUM*.

Het zal U niet verbazen als ik zeg dat ik hier wat onzeker zit. Dat zit 'm niet in het onderwerp, ook niet in de grote belangstelling hier zelfs tot buiten op de stoep, maar in het feit dat ook ik het gevoel heb dat ik hier niet hoor te zitten. Doch misschien wilt U me als een groot kind opvatten en maak ik nu toch maar van de gelegenheid gebruik om iets te zeggen over kinderen in intieme relaties met andere kinderen en volwassenen.

Van de panelleden zijn er vandaag drie uit Nederland gekomen. Maar ik ben hier niet gekomen als een soort van pedopromotieteam, met stellingen als "pedofilie is leuk en mooi" en "seksuele kontakten van kinderen met volwassenen, daarmee is niets aan de hand". Ik ben ook niet gekomen om eens flink wat vooroordelen te bestrijden. Ik denk namelijk dat veel mensen die "er moeite mee hebben", ook wel degelijk uit ervaring spreken. Ik kom dan niet even met algemene uitspraken bestrijden.

Allerlei deskundigen doen wel algemene uitspraken, over HET kind, over DE seksualiteit van HET kind, over DE seksualiteit van DE volwassene, welke dus heel wat anders is. De wet ook praat van Seksuele Handelingen alsof dat nauwelijks te omschrijven zaken zijn die ook voor ieder hetzelfde inhouden.

Zelfs het feministische maandblad OPZIJ van februari 1983 spreekt over seks met betrekking tot de kinderen binnen het gezin als iets zeer bezwaarlijks "gezien de dwang die er zal zijn". En dat stoort het psycho-seksuele ritme van HET kind, het frustreert de psycho-seksuele ontwikkeling van HET kind. Zij noch ik hebben het zelf bedacht, maar dit zijn begrippen die in de Nederlandse vakpers aardig opgeld beginnen te doen door geleerden als psycholoog Wolters en psychiater Musaph. Maar het blad OPZIJ moest beter weten, want nog helemaal niet zo lang geleden sprak men zo over DE vrouw.

Hoe die was, hoe die moest zijn, hoe die moest blijven.

Is er dan in onze landen maar één type kind, één type volwassen zijn, één type seksualiteit ?

Vandaar dat ik eerst iets wil zeggen over drie voorkomende leefwijzen .

Leefwijzen, die elkaar nauwelijks verstaan. In de verschillende milieus kijken mensen werkelijk zeer verschillend aan tegen het grote of kleine verschil der seksen, tegen leeftijd en tegen seksuele lusten. Men beleeft het anders, men heeft er heel andere gevoelens bij, men heeft er heel verschillende bezorgdheden bij. En die hoeven niet bestreden te worden, maar het is wel belangrijk ze van elkaar te kennen. Het zal U wel opvallen, dat het hier door mij gemaakte onderscheid niet nieuw is, maar ik leg daarbij wel mijn eigen accenten.

DRIE LEEFWIJZEN

De eerste stijl van leven is de traditionele, zoals die zeker gangbaar is in kerkelijke en welopgevoede kring. Seksualiteit, dat zijn bepaalde handelingen met bepaalde ledematen, en dat hoort thuis in de combinatie van man en vrouw, gezin en voortplanting. En liefde, die seksueel is hoort daar dus ook thuis en nergens anders.

Dit is trouwens de natuur van de mens en anders wel de natuur, zoals die bedoeld is. En vooral doordat het alleen bij volwassen-zijn gedacht wordt, blijkt het om die reden zeer noodzakelijk kinderen flink de baas te wezen, omdat ze anders op allerlei manieren blijken te ontspreiden en te vroeg te wezen. Ze zitten overal aan. Zo ziet men het, zo is men het gewend. Maar deze leefwijze is pas net een eeuw in betrekkelijk ruime kring algemeen geldig. Een honderd

jaar geleden kwam pas goed in de mode dat erotisch, lust, minnespel, kortom seksualiteit iets tussen man en vrouw was. Een wijze van opvoeden in de hogere burgerij greep toen echt om zich heen. Het heette een kwestie van gezondheid en hygiëne: geen groter kwaad dan de verslaving der masturbatie, geen kwalijker gewoonte dan die der volkse kind-meisjes om kinderen spinnend van genot in slaap te wrijven, geen groter gevaar dan het verlangen tussen opgroeienden. Het resultaat bleef niet uit. En toen kon pas bedacht worden dat seks tussen man en man en tussen vrouw en vrouw alleen voor sommigen was weggelegd, de homoseksuelen. Toen pas kon bedacht worden dat de gewone seks van verreweg de meeste mensen geheel spontaan heteroseksualiteit was. Typisch een luchtkasteel en dus kon niet uitblijven dat die andere luchtkastelen, de uitzonderingen, er nog bijgebouwd gingen worden, zoals die homoseksualiteit en ook de pedoseksualiteit. Met dus ook dat fantastische doch geruststellende idee dat er maar een paar mensen zijn die zulk een aard echt hebben. De studenten onder U zullen zonder moeite in de handboeken van die dagen een ware touristische rondtour rond deze kastelen aantreffen. Ondertussen mag deze campagne van het begin van deze eeuw als geslaagd beschouwd worden. Velen doen hun best om naar hun "natuur" te leven. Men moet van mij aannemen, dat ik heus aardige mensen binnen deze traditie heb gekend, maar het schijnt er niet mee te vallen als ik zie hoe men massaal de honger lijkt te willen stillen met goedkope romannetjes en romantiek op de TV en hoe men haakt

naar de genegenheid van kinderen of dieren. En, men reageert furieus op alles wat vrij, vrijmoedig en spontaan oogt inzake seksuele gedragingen om zich heen. Ik noem dit de traditionele heterokultuur.

De tweede stijl van leven noem ik dan maar de geest van de seksuele revolutie. Seks is juist leuk, hoe het zich ook uit. Seks is ook belangrijk en men gaat er echt naar op zoek. Het is gezond, de rekreatieseks doet z'n intrede, one fuck a day keeps the doctor away. Men stelt duidelijke seksuele eisen aan de relaties, die men aangaat. Lukt het niet, dan naar de therapie of scheiden en opnieuw zoeken. Alle varianten op het heterotype hebben natuurlijk ook rechten en in deze sfeer kan men inderdaad dan ook best komen tot het idee van emancipatie van "pedofielen" wanneer men ziet dat speelse, onbekommerde of aardige kontakten verbroken worden door ingrijpen. In het algemeen geldt dacht ik hier: Kom je uit een burgerlijke of christelijke opvoeding terecht aan een universiteit of een ander vrijer milieu, dan heb je wel wat in te halen, natuurlijk precies op het punt waarop je zo kort gehouden bent.

Maar over deze sfeer van leven is ook opgemerkt, met name vanuit de vrouwenbewegingen, dat hier vaak dezelfde oude vertrouwde machtsverhoudingen in relaties doorgaan, hetzelfde gezeur, dezelfde dwingerij in man-vrouw relaties, in opvoedingsrelaties.

Men lette erop dat ik me bapaald niet wil afzetten tegen HET feminisme. Daar wordt veel gesproken over macht tussen mensen. Welnu, wat tussen mannen en vrouwen geldt, geldt doorgaans in het

kwadraat tussen volwassenen en kinderen. Als je geïnteresseerd bent in gelijkheid in verhoudingen, als je bent opgevoed zoals bijvoorbeeld ik, dan heb je het denken van feministische kring hard nodig. Dit denkwerk, dit verwerken van ervaringen gebeurt bijna nergens anders, geloof ik. En zonder die interesse begrijp je niet veel van de derde leefwijze die ik wilde noemen.

De derde stijl van leven ziet men niet in kringen waar men gefrustreerd is geworden op het gebied van kontakten of lust. Hier is de aandacht voor wat er tussen mensen is of kan zijn niet afgeleid door een geweldige honger naar- of schrik vóór seksuele lust.

De seksuele sfeer is geen aparte sfeer. Ik bedoel die sfeer waarin men gewend is te leven in kameraadschap met elkaar en met iets anders geen genoeg neemt. Waar men ook heeft kunnen leren en leert spelenderwijs lust te vinden in een gewoon contact met mensen. Men heeft er oog voor gezet en is gevoelig voor vrijheid en wederkerigheid, met name ook in de verhouding tussen opvoeders en kinderen.

Ik loop - met een gevoel van jaloezie - bepaald warm voor wat ik af en toe zie van deze stijl van leven. Ik zie hoe kinderen niet tot relationele debielen opgroeien, noch tot stereotiep seksueel gedrag; vrijmoedig en niet tot zo'n emotionele hongerslijdensmentaliteit. En let wel, kinderen die van jongs af aan vrij zijn gelaten hun lusten te verkennen, blijken zeer wel genegen daar hun omgeving actief in te betrekken, met een goede neus voor levenskunstenaars die daar prettig op in gaan. En in deze kring gebeurt dat bovendien zonder de zorg of je vrienden nou man of vrouw, jong of oud zijn. Bekentenissen van homo-, pedo-, of hetero- zijn spelen hier geen rol van belang. Dat is een andere sfeer, een ander geloof. Ik vind het dan ook een vanzelfsprekende ontwikkeling dat bijvoorbeeld de Rooie Vlinders zich destijds bleken te interesseren voor de erotiek van kinderen.

Het merkwaardige doet zich nu voor dat deze meest aardige alternatieven voor autoritaire verdringing van lust en voor de autoritaire verhoudingen als misdadig worden bestempeld en om die reden het daglicht schuwen. Dat noem ik nou de .....

hetero-terreur.

Er kan bij discussie over wetgeving en over wat goed is of niet nauwelijks genoeg aandacht gegeven worden aan deze verschillen in leefstijl. Voor mensen die slechts één sfeer kennen, gaan die verschillen de fantasie haast te buiten. Voor het werk van de beleidsbepalers, wetgevers en psychiaters is het niet onderkennen van deze verschillen funest. In de eerste twee stijlen van leven speelt seks een grote rol als obsessie of als noodzaak. De seksuologen verdienen er een dik belegde boterham aan. In de derde leefstijl kent men die interesse niet. Dat klinkt misschien wel even heel mooi, maar ik bedoel dus niet dat men zich tegen de seksuele revolutie opstelt, integendeel. De traditionelen mogen ook graag praten over warmte tussen mensen. Maar dan bedoelen ze iets dat per contract en onder nog 1000 voorwaarden geregeld kan worden. Aan de hand van het gestelde wil ik nu trachten in kort bestek tot enkele conclusies komen.

Ten eerst. De seksuele emancipatie welke ik interessant vind, is nog nergens. Mensen die (hun) kinderen niet een obsessie voor lust aanleren, die geen lichamelijke zones of gedragingen als verdacht bijbrengen, die kinderen die als persoon en niet als kasplantje zien, zij zijn nog steeds nergens. Het is een leefstijl die geen aanspraak lijkt te kunnen maken op de vrijheid van levensovertuiging. Ik denk dat een "emancipatie beweging" voor alles dat aan zou moeten pakken. De probleemloze aanhaligheid waar betreffende mensen - en kinderen dus - zich in begeven ziet men nauwelijks om zich heen, men houdt zich gedeisd voor de wet.

Deze wetten zijn gemaakt vanuit de genoemde traditionele sfeer. In Nederland zijn ook de nieuwste wetsvoorstellen dat nog steeds. Ze willen kinderen beschermen tegen seks, een onbegrijpelijk idee tenzij men begrijpt dat zij de seks uit HUN sfeer in het hoofd hebben, die seks van daden met organen inclusief geslachtsdrift, waarbij als voornaamste instructie aan de politie geldt: "bewoog hij wel of bewoog hij niet?" Door deze wetten krijgen de traditionelen de alternatieve leefwijzen niet eens meer te zien en zo bewijzen ze hun eigen gelijk. Het absolute succes van de hetero-terreur.

Ten tweede. Het idee pedofilie en het idee van emancipatie van de pedofilie vind ik volkomen oninteressant. Het zegt me niks. "Seksuele contacten tussen volwassenen en

kinderen", het zegt me ook niks. In een autoritaire omgeving is het net zo'n ramp als de rest: de school, het gezin, de gehoorzaamheid en de zo ruim bestaande afgedwongen aanhaligheid met kinderen in bijvoorbeeld de familiekring. In vrije contacten daarentegen is het iets zeer aardigs. Ik ken wel wat mensen die vrijmoedig met kinderen of met hun kinderen omgaan, en andersom dus. En inderdaad gebeurt er dan wel eens wat, dat door een naar binnen glurende agent van politie tot seks benoemd zou kunnen worden. Het schijnt in Nederland om niet minder dan zo'n 10% van de bevolking te gaan. Maar in de zelfomschrijving "ik ben pedofiel" zie ik niet persé een bezwaar, doch zeker geen aanbeveling. Net als bij "ik ben hetero", ik vind het oninteressant. Ik laat het oordeel aan de kinderen over die met een concreet iemand te maken krijgen.

Ten derde een laatste conclusie. De combinatie dwang en seks, dwang en aanhaligheid naar kinderen komt op grote schaal voor. Het gaat van lief moeten zijn tegen familieleden en volwassenen tot domweg bereden worden in het donker door ouders, of naar men zegt, vooral vaders.

Het zit dan ook echt ingebakken in de autoritaire en tegelijkertijd naar lust hongerende traditionele leefwijze en opvoedingsverhoudingen.

Nu is er in Nederland een lobby van zielkundigen en beroepsopvoeders die om deze redenen de zedelijkheidswetgeving wil houden zoals die is. Streng dus. Dit lijkt mij nou net de beste manier om het meest ergelijke misbruik van kinderen en het jarenlang zwijgen daarover onder de tafel te HOUDEN en te laten voortbestaan. Als de vrijmoedige leefwijze aan het daglicht kon treden en zichtbaar zou zijn naast de andere stromingen zoals er verschillen van godsdienst zichtbaar zijn, dan zouden kinderen, die benauwd met hun ervaringen rondlopen, om zich heen jongens en meisjes en onderwijzers kennen die ze er zo over aan kunnen spreken, omdat die vrij over hun ervaringen praten en zich niet zulke oren laten aannaaien.

Tot slot nog dit. Die vrijmoedige leefstijl wordt gecriminaliseerd, nog steeds, en dat is dom en stuitend. Wat daarmee samenhangt en even stuitend is, is dat ik hier als toch een studeerkamergeleerde en typische droogkloot zit te praten, terwijl de echte levenskunstenaars - jong of oud - stiekum in de zaal zitten en zich niet verroeren!!!!!!

(met dank aan: BEN FUSS)

NIET ALLEEN VOOR DE MARTIJN, MAAR OOK VOOR UW DRUKWERK

*G*_x *SHEILA* *GRAFISCH*
CENTRUM

het haagje 9
hoogerveen

postcode: 790² LA

telefoon : 05280 ~ 77922

KORT GEKNIPT

*****

minor problems

In Engeland is een nieuw informatieblad over Jeugdseksualiteit en Pedofilie verschenen.

Het verschijnt elke 2 maanden en bevat veel "up to date"-nieuws. Tot nu toe zijn er twee nummers uitgebracht.

Prijs: 65 p.

Te bestellen bij: BM Minor Problems

GB - London WC1N 3XX

Voor Nederland: Minor Problems

Govert Flinckstraat 129^{hs}
1072 EG Amsterdam.

thema-avond

Donderdag 6 oktober organiseert de Rotterdamse Werkgroep Jeugdemancipatie en Pedofilie een thema-avond over kindseks en Pedofilie.

Spreker is Theo Sandfort, als medewerker verbonden aan het Instituut voor Klinische Psychologie en Persoonlijkheidsleer

Plaats: NVSH-infocentrum

Koningin Emmaplein 1

Rotterdam

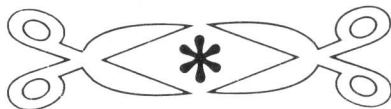
Aanvang: 20.00 uur.

poster

Werkgroep Pedofilie Amsterdam heeft een nieuwe poster op de markt gebracht. Tekst: "De wet kent grenzen, de liefde niet"
Afmetingen: 60 x 34,5 cm.

Af te halen bij de NVSH-Amsterdam voor f 1,50 of te bestellen door overmaking van f 3,80 (poster + verzendkosten) op girorekening 279670 t.n.v. NVSH-Amsterdam, onder vermelding van "poster p".

Toezening volgt na ontvangst van het geld.

VROUWE JUSTITIA

deel 2

WAT VOORAF GING:

In de vorige MARTIJN hebt u kunnen lezen hoe Fred's ervaringen begonnen met de liefstallige VROUWE JUSTITIA;

In deze Martijn het vervolg van deze case-story, geen zielig verhaal, maar een signalement van een gebeurtenis. De gehele situatie is absoluut authentiek, alleen zijn namen om begrijpelijke redenen veranderd.

Op advies van mijn advocaat, meldde ik mij telefonisch op het hoofdburo van politie in Amsterdam, met de mededeling dat ik bekend was met de tegen mij gedane aangifte en het verzoek of ik mij persoonlijk mocht komen melden, daarmee mensonterende toestanden vermijgend, zoals het thuis of op het werk afgehaald worden door misschien wel tactloze rechercheurs. Mijn verzoek werd ingewilligd en op maandag 9 februari '8 meldde ik mij met de "bewijsstukken", enige sexfilms en een heuse vibrator, verpakt in een plastic zak van een bekende schoenfabrikant, op het hoofdburo van politie. Na een kort verhoor, (alles was al bekend en ik hield me ook aan de feiten), werd ik opgesloten in een klein smerig celletje. Zonder sigaretten en verder ook van alle persoonlijke eigendommen ontdaan.

In de middag werd het verhoor vervolgd.

Het verhoor verliep zakelijk

en koel, doch niet bepaald onmenselijk of gespeend van enig begrip. Wat dat betreft heb ik schrijnender gevallen vernomen via ditzelfde blad. Het verhoor baseerde zich op de aangifte van de 2 ouders. Hoewel mijn "vergrijp" nog steeds een straf-delict is en geen klacht-delict, werden de andere ouders en kinderen in het proces-verbaal buiten schot gehouden voor zo ver het overtreding van artikel 247 enz. betrof.

Na het verhoor vond men het nodig om mij nogmaals 20 uur achter slot en grendel te plaatsen alvorens ik in afwachting van de dagvaarding heengezonden werd.

Toch 20 zenuwslopende uren, aangezien dat je daar totaal in strijd met je persoonlijke gevoelens en ideeën toch als misdadiger vertoeft.

Wat moet het een verschrikking zijn om voor zelfs maar enige maanden in zo'n kot te moeten zitten vanwege je maatschappelijk afgewezen gaardheid.

Als gevoelsmens en naar eigen maatstaven toch redelijk denkend mens moet je jezelf dwingen om niet al te diep te bezinnen over het WAAROM.....zelfs in 20 uur tijds ga je dan al psychisch door de streep. Wie doet wie nu eigenlijk onrecht?

Heb ik iemand in enig opzicht lichamelijk of psychisch schade berokkent?? Nee!!

Dezelfde vragen zal menigeen onder de lezers zich ook al hebben gesteld.

Over de rechtzittingen is in een vorig nummer

al uitvoerig en overeenkomstig de feiten geschreven. De persoonlijke emotionele ervaringen kun je alleen zelf trachten weer te geven. De drie jongens, waarvan de ouders mij hadden aangegeven, is uitdrukkelijk verboden waar en wanneer dan ook met mij in kontakt te komen. Toch heb ik Marc nog enkele keren op straat kunnen spreken en van hem begrepen dat hij het zelf ook vreselijk vond dat het allemaal zo gelopen is. Hij betreurde het afgedwongen beeindigen van de vriendschap. De andere jongens, waarvan de ouders zich begripvoller opstelden, komen tot de dag van vandaag nog steeds bij mij thuis. Van hen hoorde ik ook, hoe mijn favoriet Marc zijn protest over de gang van zaken had gemanifesteerd.

Hij wilde niet meer mee doen op het carnavalsfeest op school en is thuis tamelijk onhandelbaar geworden na deze affaire.

Nu, 2 jaar later, de rechtzaak in hoger beroep net achter de rug, heb ik een zeer fijne relatie met een schat van een jongen, 12 jaar, Alwin genaamd. Ditmaal echter zijn de ouders volledig op de hoogte en staan achter onze vriendschap. Temeer daar onze vriendschap een erg goede invloed op de als moeilijk opvoedbare jongen gebleken Alwin heeft. Zowel thuis

als op school maakt hij vorderingen met grote sprongen. Om deze reden had Alwins moeder een positieve brief meegegeven voor de rechter, als het zo te pas kwam....

Alleen, Alwin zit toevallig op dezelfde voetbalclub en in hetzelfde elftal ook nog als Marc.... en dan is er op die zaterdagochtenden toch nog steeds die pijn!!

Alwin weet het en probeert het te begrijpen. Deze verstandhouding versterkt ook weer onze vriendschap! Marc, zo dichtbij en toch zo ontzettend ver weg.....

Bedankt Lieve Ouders!!!

Mijn motivatie om na het vonnis bij de eerste behandeling in hoger beroep te gaan was voornamelijk een principiële kwestie.

Naar mijn persoonlijke opvattingen en gevoel was de opgelegde straf, f1000,00 boete + 3 weken gevangenis (voorwaardelijk) met een proeftijd van twee jaar, volledig paradoxaal met de opvattingen en de belevingssfeer van de betrokken kinderen en mijzelf.

Pedofilie hoort eenvoudig niet thuis in de strafwet!!!

Om eventueel misbruik van kinderen aan te pakken in de strafrechtelijke sfeer, blijven legio wets-artikelen over.

Het argument van machtsverwicht op het kind, of sterker nog, het materieel manipuleren van kinderen, gaat ook totaal

niet op.

Iedereen die met z'n oren en ogen open met kinderen omgaat weet dat het eventueel aanwezige machtsverwicht dikwijls juist op heel subtiele wijze bij het kind berust. Tenzij men zich overgeeft aan lichamelijk overwicht, maar dat heeft á priori niets met pedofilie te maken.

En wat het materieel manipuleren betreft, al heb ik mij daar in de bewuste relaties niet of nauwelijks aan overgegeven, in deze wereld manipuleert en gebruikt iedereen de ander, op welk gebied dan ook. Bovendien, is dat überhaupt dan schadelijk of immoreel? Ook met de term "ontucht" was ik het volstrekt oneens. Het werd immers door alle betrokkenen niet als zodanig ervaren.....?????!!!

Over mijn advocaat Mr. W.J. van Bennekom niets dan lof voor zijn pleidooi tijdens de zitting in Hoger Beroep. Ten eerste memoreerde hij aan het feit, dat de opgelegde voorwaardelijke gevangenisstraf met een proeftijd van 2 jaar, een ernstige inbreuk op mijn seksuele geaardheid betrof.

Ten tweede meende ook de advocaat dat de opgelegde straf niet in verhouding stond tot de ernst van de feiten.

(het knuffelen van mijn jonge vriendjes en het elkaar op vrijwillige basis geven van sexuele bevrediging).

Het rapport van de Commissie Melai en de wijzigingen in het seponerings-beleid werden en passant ook nog door de advocaat ter sprake gebracht, in de hoop de snelle normverlegging in de samenleving bij de heren rechters te kunnen laten inzien.

Vervolgens werd de term "ontucht" wederom aan de kaak gesteld, door Mr. Abspoel als volgt te citeren:

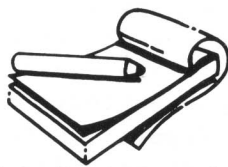
"WE KUNNEN HET ONS NU NIET MEER VEROORLOVEN EEN HANDELING DIE UIT GEVOELEN VAN TEDERHEID, GENEGENHEID OF LIEFDE VOORTSPRUIT, ALS ONTUCHT TE KWALIFICEREN".

Tevens memoreerde hij aan de verklaringen van de kinderen, waaruit niet bleek dat de voorgevallen sex-spelletjes enig dis-plezier aan hen gegeven zou hebben. Wanneer er dan toch nog sprake mocht zijn van eventuele schadelijke gevolgen voor het kind in deze affaire, dan beperkte deze zich hoofdzakelijk tot de mede door de kinderen ervaren justitiële aanpak van een zaak als onderhavige, aldus Mr. van Bennekom.

Tenslotte sloot mijn advocaat af met de opmerking dat van alle mensen die met deze zaak te maken hadden slechts enkele ouders geschokkeerd waren. Onvoldoende om het gebeurde binnen justitie te brengen dus....!!!

Interview van deze maand

Een nieuwe rubriek in de Martijn! Een rubriek ook op verzoek van veel van onze lezers. Het ligt in onze bedoeling om regelmatig een interview te plaatsen.

Daar is Uw hulp bij nodig.

Wij van Matijn roepen daarom lezers op die zich, met of zonder hun vriendje of vriendinnetje, willen laten interviewen door één van onze redakteuren. Hoofdzakelijk is dat er in het gesprek ervaringen vastgelegd worden. Natuurlijk garanderen wij desgewenst dat U anoniem blijft.

Helpt U mee??

Volgende keer Uw interview in de Martijn? Een briefje of telefoontje naar het redactie-adres is voldoende.

Dit verhaal is gemaakt naar aanleiding van een gesprek dat ik had met twee mensen die vonden dat er ook eens wat positiefs in de Martijn moest staan. Marcel (14) en Lex (60) vertelden mij over hun relatie.

Nu 2½ jaar geleden ontmoetten ze elkaar voor het eerst. Marcel had leermoeilijkheden op school en zijn moeder kwam in contact met Lex die graag bijles wilde geven aan Marcel. Marcel's moeder wist van het pedofiel zijn van Lex af, maar vond dit, in eerste instantie althans, geen bezwaar. De eerste keer dat ze elkaar zagen was bij Marcel thuis. Marcel vond het niet zo leuk dat er alweer iemand hem kwam helpen, maar het vertrouwen in Lex groeide en groeide naar mate ze elkaar vaker zagen.

Al snel kwam Marcel ook bij Lex thuis. Bij het weggaan kreeg hij van Lex zijn

zijn eerst kus. De daarop volgende keer vroeg Lex of Marcel bang was voor die kus en Marcel reageerde met: "Ik bang voor een kus?"

Weldra werd er hevig gezoend. En zo groeide er een hechte band. Zo hecht dat er ook een vrijpartij ontstond. Marcel daarover: "Ik vond dit een hele fijne ervaring, waar ik nog erg lang aan terug zal denken. Ik vertelde alles wat ik had meegemaakt thuis. Ik wilde laten zien hoezeer ik genoot van mijn vriend."

Marcel's moeder reageerde niet erg enthousiast. In een gesprek waar alle betrokkenen bij aanwezig waren (onder andere ook een maatschappelijk werkster die thuis over de vloer kwam), vertelde moeder dat zij haast wel zeker wist dat de verveling binnen hun relatie toe zal slaan. Ze keurde daarom ook de seksuele relatie af, en daar werden afspraken over gemaakt. De maatschappelijk werkster kon de relatie in zijn geheel niet goedkeuren en verdween uit het gezichtsveld.

Op eigen initiatief stapte moeder naar de plaatselijke werkgroep Jeugd-emancipatie en Pedofilie. Ze ontdekte dat ze te vroeg geoordeeld had en hief haar bezwaren op.

In de daarop volgende twee jaar ontstond er een hechte, vrijblijvende relatie tussen Marcel en Lex.

Marcel's moeder vindt dat haar zoon erg opbloeit. Ook zijn schoolprestaties gaan vooruit en zijn intresses worde ruimer.

Marcel: "Ik voel me lekkerder, ben zelfstandiger geworden, ook op school, serieuser geworden, leer ook van andere mensen te houden en de natuur is veel mooier geworden. Elkaar zien is fijn, en als ik wil dat er iets niet gebeurt, dan gebeurt dat ook niet. Voordat ik Lex kende wist ik nauwelijks iets van sex af. Ik voelde me wel altijd al tot jongens aangetrokken, meisjes vind ik niet zo, en door mijn relatie met Lex is mijn homofiel zijn alleen maar versterkt. Homofiel zijn bevalt me prima, wat de mensen daar verder over zeggen maakt mij niets uit. Ik weet dat je niet homofiel of pedofiel wordt door een relatie met een ouder iemand. Je bent het, of je bent het niet en ik ben het. Ik voel me er prima bij en ik hoop dat mijn gevoelens nooit veranderen want daar heb ik totaal geen behoefte aan. Op school ben ik eens in elkaar geslagen door een jongen die, net als ik, uitgescholden werd voor poot. Hierna ben ik zelf naar hem toe gegaan en vertelde hem dat ik ook "zo" was en dat ik heel goed begreep hoe dat voelde. We hebben nooit meer ruzie gehad."

"Hoe belangrijk is Lex voor jou?"

"En hoe belangrijk is seks?"

"Seks is niet het belangrijkste binnen onze relatie. Onze relatie is vanwege alles. Seks is voor mij een sterkere uitdrukking om te zeggen hoeveel ik van iemand houd. We gaan ook wandelen, lezen, muziek luisteren, t. v. kijken, zomaar wat zitten, maken mij huiswerk, we gaan uit, etc. De dagen dat ik niet bij Lex ben, mis ik hem erg. Ik denk dat wij bij elkaar horen. Ik wou dat onze vriendschap nooit voorbij ging.

Ik weet dat onze seks ooit eens op zal houden. Lex heeft me dit al vaak verteld. Ik vind dit erg moeilijk en ik hoop dat het voorlopig nog niet gebeurt,

maar als het ophoud met de seks dan kan onze relatie nog altijd doorgaan zonder die seks."

Praat je nu nog wel eens met iemand over jullie relatie?

"Ja, thuis praat ik nog wel eens met mijn jongere broertje (10). Hem vertrouw ik erg. Met mijn moeder praat ik nu niet meer over onze relatie. Het laatste half jaar denkt zij het ware geloof te hebben gevonden en nu is ze weer tegen onze seksuele relatie.

Trouwens ze kletst er veel te veel met anderen over. Ik word razend als mensen de godsdienst gebruiken om onze relatie af te keuren."

"Ben je nooit bang geweest voor de politie?"

"Nee hoor, de vrienden die we hebben begrijpen pedofilie en accepteren ons zoals we zijn. In de buurt hebben we nog nooit last gehad. De mensen kijken wel eens raar naar ons, maar dat doet ons niets. Ik vind het trouwens maar stom dat wij niet gearmd over straat kunnen lopen. We doen het wel eens, maar dan in de duinen ofzo. Dat is wel fijn. Wij zijn gelukkig wel vrij om te gaan en te staan waar wij willen. Wij gaan overal naar toe en ik geloof dat we nog nooit een afspraak hebben moeten afzeggen om wat voor'n reden dan ook."

"Zijn jullie wel eens boos op elkaar?"

"Nee, niet echt. We zeggen elkaar wel eens het een en ander, maar we laten elkaar ook erg vrij in elkaars mening. Als we boos zijn is dat voor twee minuten. Niet langer, niet korter."

"Hoe vaak zie je Lex eigenlijk?"

"Eerst op woensdagmiddag en van vrijdagmiddag tot zondagmorgen. Nu van vrijdagmiddag tot zaterdagavond 6 uur en op woensdagmiddag natuurlijk. Ik

ervaar ik zo en daar handel ik dan ook naar. Het kind heeft een eigen persoonlijkheid die moet hij bewaren. Zelfs op oudere leeftijd is het mogelijk om je daar voor in te zetten. Ik hoop dat het voorgaande hiervan een voorbeeld is."

Natuurlijk heb ik de namen van de personen in dit verhaal veranderd om alle risico's uit te sluiten. Mochten er mensen zijn die op het bovenstaande willen reageren, schrijf dan naar het redactie-adres van Martijn, en wij zorgen ervoor dat Uw post wordt doorgestuurd naar Marcel en Lex.

Rob van Duyvenbode.

vind het heel erg dat ik nu nog maar 1 maal in de week kan blijven slapen, want dat is één van de fijnste dingen."

Gedurende ons gesprek zit Marcel heel dicht tegen Lex aan en ik geniet van het kijken naar twee verliefde mensen, mensen die van elkaar houden.

Marcel vertelt en Lex vult hem zo nu en dan aan. Beiden hebben er duidelijk plezier in.

Als laatste vraag ik beiden of zij misschien een boodschap voor onze lezers hebben.

Marcel begint: "Mensen houdt moed! Laat het 'slachtoffer' niet een slachtoffer zijn. Denk niet alleen aan je eigen orgasme. Kinderen hebben ook gevoelens."

Lex: "Een kind is mijn gelijke. Dat

WONDERBAARLIJK...

Tot een jaar geleden heb ik een jongen van 18 jaar in de kost gehad, omdat hij na het internaat thuis niet meer wel kom was en er bij het kamertrainingscentrum geen plaats was. Zijn ouderlijk huis was bij mij in de buurt.

Af en toe kwam zijn jongere broertje hem opzoeken. Nadat Ivo een eigen kamer in de stad had gevonden, bleef Ronnie regelmatig komen. Ook om in de sexboekjes te lezen en films te kijken. En, om dat alles een beetje in de praktijk te brengen.

Van zijn moeder mocht hij niet bij mij op bezoek komen, want ik had de andere kinderen ook al bedorven? (Ze had er 4, waarvan de 3 eersten thuis met ruzie weggegaan zijn.) Enkele weken geleden kwam ze aan de deur bellen of Ronnie bij mij was, dat was hij met nog drie andere vriendjes. Ronnie werd onder zware druk gezet en heeft het een en ander losgelaten. Gelukkig had ik dat door, zodat ik fotomateriaal en de andere dingen tijdig weggewerkt had. Een week later, 8 uur 's avonds, stond de politie voor de deur en mocht ik mee. Zo ben ik regelmatig verhoord tot en met zondag. 's Maandags naar de officier van Justitie en de Rechter Commissaris. Daar kreeg ik een verlenging van 6 dagen. De vroeghulp was meteen ingeschakeld, zo ook de werkgroep en de reclassering. De werkgroep zorgde voor een advocaat, die mij 's zondags bezocht en die 's maandags present was bij Justitie.

Volgens de officier was dat allemaal wel begrijpelijk dat jongens in de films en de boekjes interesse hadden, maar ja, wet is wet hè.

De Rechter Commissaris die de verlenging van 6 dagen tekende, zou dat schorsen als ik 4 maanden een ander adres zou bewonen, want dat zou de onrust (?) in de buurt verminderen.

Nu wil het geval dat ik al 15 jaar bevriend ben met een dame die enkele leuke zoontjes heeft. De advocaat is daar heen geweest, en nu woon ik voorlopig daar. Verbannen naar mijn vriendje.

De wegen van justitie zijn wonderbaarlijk.

MABUHAY

In aansluiting op het artikel van de vorige keer, "Tito, het wonderjochie", volgen nu deel 2 en 3 van deze serie reisverhalen. Tot nu toe hebben 2 mensen toegezegd om voor f 20 per maand Tito te ondersteunen. Zijn school opleiding is nu verzekerd. Ik wil u nogmaals wijzen op deze mogelijkheid van "adoptie", Martijn verzorgd de organisatie ervan (o.a. Kontakten leggen).

MABUHAY.

Waarom deze aanhef? Wel, nogal eenvoudig. Overal in de Filippijnen zie je dit woord en kom je het tegen. Welkom, IK ACCEPTEER JE, en nog veel meer kan het betekenen.

Kwistig uitgestrooid in de Stille Oceaan liggen ruim 7000 snippers land: de Filippijnen. Zuidelijk een groot eiland: Mindanao. Tegenwoordig opereren er veel rebellen die het met het bewind van Marcos niet eens zijn. Het zuiden is overwegend Moslimgebied terwijl de rest van het land overwegend Rooms Katholiek is.

Via Cebu, Zamboanga en Davao bereikte ik uiteindelijk mijn verste reisdoel dit jaar, een klein bergdorp, Malaybalay. Een grote verademing na de grote hitte die er in Zambo-

anga, de hoofdstad van Mindanao, heerst.

Na in een plaatselijke INN (een heel fijn, klein en helemaal van hout gemaakt hotelletje) een bad genomen te hebben ging ik op pad, de omgeving verkennen. Fototoestel om de nek, reservefilm bij de hand. Fotograferen is iets dat je altijd en overal kunt doen en vooral in de Filippijnen! Altijd goedlachse mensen, "he Jo, give me one shot" klinkt het zodra ze je zien "richten". Kinderen laten zich onder alle omstandigheden fotograferen, zo ook nu weer.

Een leuk joch, zo'n jaar of 12, met enkele vriendjes in de schaduw zittend, groet me. "One shot,Jo" Dat laat ik me niet nog eens zeggen want het is een natuurmodelletje.

"Where are you going?" vraagt hij. "Just a walk" vertel ik hem en hij lacht en weet al zeker mij nog eens te zien want zo groot is het dorp niet. Als ik terugkom is hij verdwenen maar er komt een ander joch naar me toe, nog fotogenieker als de vorige. Hij lacht naar me, vraagt hoe ik heet en pakt gelijk mijn hand.

Alsof het vanzelfsprekend is begeleidt hij me naar mijn Inn en ik spreek af hem de volgende dag mee te zullen

nemen voor wat foto's. Nou, dat hoeft al niet meer, 's-avonds zo tegen 8 uur als ik op het balcon sta, hoor ik mijn naam roepen. Als ik naar beneden kijk zie ik ze beiden staan, het blijken 2 vriendjes te zijn.....

Ze hadden elkaar al over mij verteld en besloten mij verder als gids te dienen.

Richard en Cary, beiden 13 jaar. De natuur in Bukidnon de provincie waar beide jongens wonen, is fantastisch mooi. De temperatuur is er aangenaam, 's avonds zonder airconditioning buiten op het balcon en zelfs op de kamer geen noodzaak het lawaai-erige apparaat aan te zetten. Echt een omgeving om eens lekker te relaxen. Watervallen en riviertjes in de buurt, wilde paardjes, waterbuffels en een schitterende flora. Kortom een paradijs voor fotografie.

Na de jongens bovengehaald te hebben en ze een colaatje te hebben aangeboden, het geen ze schuchter accepteerden en verlegen opdronk3n, werd afgesproken de volgende dag een dia-serie te zullen maken bij de waterval. Om 7 uur 's morgens zaten ze al wachten met Choaco en andere Kong Fu attributen uitgerust. We gingen met een tricycle naar de waterval. Daar aangekomen zagen we een aantal jongens zwem-

men en al gauw was het een gezellige boel. Uiteraard kenden de jongens elkaar en ik had al gauw een groep van zo'n 12 naakte jongens om me heen die er het grootste plezier in hadden te duiken en karate of Kung Fu sprongen te maken en dat allemaal om het de fotograaf naar de zin te maken. Dat dat niet moeilijk was laat zich raden.

Ik heb er een aantal fijne opnamen aan overgehouden en ook een goede vriendschap en briefwisseling, zowel met de jongens als met de ouders.

Die 5 dagen zijn voor mij een ware belevenis geweest. Volgend jaar hoop ik weer

er naar toe te gaan, maar dan voor enkele weken. Richard en Cary wachten al met veel ongeduld evenals nog enkele andere jongens. Het belang van dergelijke kontakten voor de jongens kan zijn dat ze iemand treffen die wil helpen naar school te gaan, regelmatige bezoeken af te leggen bij de tandarts, iets dat door vitaminegebrek erg nodig is. Kortom, de in hun ogen rijke westerling uit Holland kan een kind, maar in feite de hele familie helpen door een bijdrage van zo'n f, 30 per maand. Denkt u aan ze? Mabuhay en Salamat (dank u).

PINK PANTHER.

3

4

K'82

open huis in Den Bosch

door: PIET HORSTEN....

Ook het Huis van Bewaring in Den Bosch ontsnapte niet aan de deflatie-politiek van het kabinet Lubbers. Het personeelsbestand zal noodgedwongen met niet minder dan 27 mensen moeten inkrimpen. Maar de direktie heeft zich door deze drastische bezuinigingsmaatregel allerm minst uit het veld laten slaan, integendeel. Ze kwamen zelf met een redelijk alternatief om op die manier de klap op te vangen én meteen enkele hervormingen door te voeren. Het betreffende plan behelst o.a. "een leefgemeenschap voor mensen die geen speciale aandacht nodig hebben". Concreet betekent dat dat deze groep gedetineerden minder begeleiding van het personeel zullen krijgen.

In het mei-nummer van KRI, maandblad voor de reclasering, lichtte direktor B.Molenkamp het Bosse plan toe. In een interview vertelde hij: "Het idee is simpel. Voor veel mensen hoeft de beveiliging helemaal niet zo zwaar te zijn. Ten behoeve van deze groep mensen voorziet ons plan enerzijds in een leefgemeenschap, onder te brengen in de B-vleugel, en anderzijds in een open inrichting. Mensen die uit hun omgeving moeten worden gehaald, bijvoorbeeld

een pedofiel, kunnen in die open inrichting terecht". Vooral de laatste opmerking intrigeerde Martijn en was de direkte aanleiding om Bart Molenkamp hieromtrent nadere uitleg te vragen.

"De politie benadert iemand die een misdrijf gepleegd heeft, nog vaak als een crimineel", begint Molenkamp zijn betoog. "Overigens is dat van stad tot stad anders. Na verzekerde bewaring op het politiebureau komt zo iemand, in afwachting van zijn proces, terecht in een Huis van Bewaring. Daar is geen verschil tussen cliënten.

Zware en lichte gevallen zitten door elkaar en dat is een kwalijke zaak".

Ervan uitgaande dat een pedofiel gerangschikt kan worden onder de categorie "lichte gevallen", rijst onmiddellijk de vraag hoe dergelijke mensen dan wel behandeld zouden moeten worden.

"Soms doen pedofielen mensen leed aan. Dit leed kan zowel van psychische als van fysieke aard zijn, maar dat doet er nu weinig toe. In ieder geval dient de pedofiel zijn manier van doen af te stemmen op de maatschappij.

Pedofilie ligt in de Nederlandse samenleving erg gevoelig; men ziet de pedofiel als een crimineel", zegt Molenkamp.

Inderdaad, de publieke opinie is onbarmhartig en toont weinig of geen clementie, maar het moet toch mogelijk zijn om pedofilie uit de criminele sfeer te halen. "Dat kan mijns inziens alleen door in de onderhavige gevallen snelrecht toe te passen. Maar de huidige rechtspraak speelt niet in op deze behoefte. Juristen zijn vaak nog erg conservatief ingesteld.

Hier in Den Bosch hebben wij ons afgevraagd of het niet mogelijk zou zijn om de daders van lichte misdrijven (waaronder pedofilie) een andere setting te geven.

Als je mensen vasthoudt doe je nogal wat", geeft Bart Molenkamp ruiterslijk toe.

"Bovendien verdienen veel van deze vergrijpen een preventieve straf. Dat hangt overigens wel sterk van de betrokken persoon af. Om zoveel mogelijk met de individuele personen rekening te houden, verdient het aanbeveling om ze zoveel mogelijk een plaats in de inrichting te geven. En het Huis van Bewaring is daarvoor in veel gevallen niet de juiste plaats."

In dit verband wordt de aandacht gevestigd op artikel 26 van het Wetboek van Strafrecht, dat letterlijk zegt: Je moet iemand niet meer beperkingen opleggen dan voor het doel van de opsluiting noodzakelijk is.

Een mening waar Molenkamp volledig achter kan staan: "Het is goed om de visie van professor Hulsman te kennen. Deze vrij progressieve jurist is van mening dat de mensen onderling hun problemen moeten proberen op te lossen. Vanaf het begin dient men er rekening mee te houden met de aard en de problemen van het individu. Derhalve moeten wij in een zo vroeg mogelijk stadium bekijken waar iemand feitelijk thuis hoort".

In feite zijn hiermee alle ingrediënten aanwezig om desbetreffend wetsartikel zo letterlijk mogelijk uit te gaan voeren. Het plan van de direktie sluit hierbij aan, zij het door een maatregel van regeringswege hiertoe genoodzaakt. Desalniettemin betekent het een stap in de goede richting en biedt ons ruimte voor optimisme. Hoe gaat het plan gerealiseerd worden?

Molenkamp verduidelijkt het: "De open inrichting dient bij voorkeur buiten de stadsgrens gesitueerd te worden en sterk regionaal gericht te zijn. Dus met enkele mensen uit die betreffende regio afkomstig. Deze aanpak schept meer ruimte voor re-socialisatie. Om zinvol bezig te zijn moet er ook een werkproject zijn.

Een andere mogelijkheid voor deze groep gedetineerden is een leefgemeenschap binnen de inrichting. Hiertoe wordt onze B-vleugel bestemd. Er komt minder toezicht en de mensen genieten hierbinnen een grote mate van vrijheid. Zo lopen er slechts twee bewakers rond, die eigenlijk meer de taak van politieagent vervullen. Er zal alleen op bijvoorbeeld drugsbezit gekontroleerd worden. Ongeveer de helft van het aantal mensen komt in aanmerking voor een baantje als kantineknecht of iets dergelijks. Het ligt in de bedoeling om het volgend jaar aan te vangen met deze aanpak, die tot gevolg heeft dat de gedetineerde meer mogelijkheden heeft om over zijn problemen na te denken en in het geval van de pedofiel, om zich te bezinnen over het feit hoe hij zich het beste aan de maatschappelijke eisen omtrent zijn seksuele gevoelens kan aanpassen". Resumerend kunnen we stellen dat het revolutionaire plan van de Bosse direktie een lovenswaardig initiatief is, dat een brede navolging verdient en ons, kindervrienden, hoop voor de toekomst biedt.

Piet Horsten.

HEILIGHEID ^{en}

Gregory Tillett,
The Elder Brother.
A biography of
C.W. Leadbeater.
Uitgever: Routledge
& Keagan Paul-London
Prijs: f 60,75.

Er zullen niet veel mensen zijn die nog weten wie Charles Webster Leadbeater was. Hij is al bijna 50 jaar dood, maar voor zijn tijdgenoten was hij een begrip zoals nu Bhagwan is. In de geschiedenis van de theofisische beweging is Leadbeater misschien niet de belangrijkste, maar zeker wel de meest omstreden figuur geweest. Voor Ghandi was Leadbeater weinig meer dan een charlatan, maar Annie Besant, lange jaren de geestelijke

leidster van de theosofie, vertrouwde volledig op deze van de kerk van Engeland afgevalen geestelijke. Rudolf Steiner verliet de Theosofische Beweging mede uit verontwaardiging over het immorele gedrag en de spiritistische "uitwassen" van Leadbeater, over wie hij met nadruk verklaarde hem niet persoonlijk te kennen en nooit van hem onder de indruk te zijn geraakt. Anderen waren dat wel en de rijzige gestalte van Leadbeater was het publiek zo vertrouwd, dat Du Perron in zijn "Land van Herkomst" kon

more jongens

schrijven dat iemand een Leadbeaterbaard (type Sinterklaas) droeg. Het katholieke heethoofd Ernest Michel trok in 1929 in zijn pamflet "Anti-homo" fel van leer tegen de "zich noemende bisschop Leadbeater", in zijn ogen een ordinaire kinderlokker.

ROEPING

Een boeiende man dus, een raadselachtige man ook, zoals uit het boek van Tillett blijkt. Een pedofiel ongetwijfeld, die er in slaagde zich zijn hele leven met jongens te omringen, maar zich waarschijnlijk zelden of nooit aan hen vergreep. Een fantast die zichzelf 7 jaar ouder verklaarde dan hij was, het bed deelde met een reïncarnatie van een broertje dat hij nooit had gehad, zich als helderziende beschouwde, een levendig contact onderhield met buitenaardse Meesters en zich met het bisschoppelijk paars van een zelf verzonnen kerkgenootschap tooide. Tegelijkertijd ook een man met een roeping, die nooit twijfelde aan de juistheid van zijn inzichten en zijn leven in dienst stelde van de theosofie en de Theosofische Vereniging, duizenden brieven schreef en honderden lezingen hield over de hele wereld en tientallen boeken en artikelen publiceerde, die ten dele nog

steeds gelezen worden en waarvan zelfs Nederlandstalige Paperbackuitgaven bestaan. (bij de Slegte vond ik "Innerlijk leven", een pil van bijna 500 bladzijden, uitgegeven in 1979 door Uitg. Helmond. In de gewone boekhandel is in ieder geval ook "De Chakra's" nog te krijgen).

Tillett laat er weinig twijfel over bestaan dat Leadbeater een charlatan was, maar zoals dat bij charlatans wel meer het geval is geloofde hij volledig in zijn eigen fantasieën. Hij was wat in het Duits zo treffend een Hochstapler genoemd wordt, al zou ik Leadbeater niet de Felix Krull van de theosofie willen noemen. Daarvoor was hij te naïef.

Het leven van Leadbeater valt voor een belangrijk deel samen met de geschiedenis van de Theosofische Vereniging. Hij behoorde tot de eerste volgelingen van de legendarische mevrouw Blavatsky en na haar dood zou hij, met Annie Besant als geestelijk leider en Kolonel Olcott als president van de vereniging, de leiding overnemen in de rol van secretaris-generaal en chef-ideoloog. De Theosofische Vereniging was na 1875 een verzamelpunt voor welgestelde Amerikanen en voor Europese burgers die zich aangetrokken voelden tot de verbinding van de herontdekte oude en nieuwe Oosterse wijsheden.

Elementen van hindoeïsme

en boeddhisme werden door mevrouw Blavatsky in haar Geheime Leer en in Iris verbonden met occultisme en spiritisme. India en het ontoegankelijke hoogland van Tibet, waar mevrouw Blavatsky en later ook Leadbeater langs geestelijke weg konden verblijven bij de onzichtbare Leermeeesters (die hen overigens ook wel thuis opzochten, en regelmatig schriftelijke opdrachten gaven), vormden de spirituele bakermat van de beweging. Het hoofdkwartier van de beweging was gevestigd in Adyar, een voorstad van Madras, en dat is zo gebleven tot op de dag van vandaag. In opdracht van de leermeester K.H. begaf Leadbeater zich in 1884 onder de strenge leiding van mevrouw Blavatsky spoorslags naar Adyar en, afgezien van enkele korte onderbrekingen en vele wereldreizen, zou hij zijn hele verdere leven in Azië en Australië doorbrengen. Hij liet in Engeland niet veel achter. Zijn ouders waren allebei al gestorven en de kleine, saaie plattelandsparochie, die hij bediende, zal hij - op de dorpsjongens na, met wie hij steeds op trok - niet erg gemist hebben. Zijn ster begon te reizen met die van Annie Besant, die zeer sterk onder zijn invloed stond. Er is een mooie foto bewaard gebleven, waarop de

kleine mevrouw Besant, gehuld in een habijtachtige sari, ingeklemd staat tussen de dikke buik van Kolonel Olcott, toen nog president, en de machtige gestalte van Leadbeater, die neerkijkt op mevrouw Besant, die op haar beurt wat gekweld in de richting van de fotograaf kijkt.

Hoewel Leadbeater zeer onderworpen was geweest aan mevrouw Blavatsky, en zeer gesteld was op mevrouw Besant had hij feitelijk een hekel aan vrouwen. Een tijdlang weigerde hij zelfs vrouwen een hand te geven. Zijn belangstelling richtte zich vrijwel uitsluitend op jongens, uiteraard alleen op die jongens, waarin hij een interessante reïncarnatie meende te herkennen. In Ceylon wist hij de 13-jarige Jinarajadasa ervan te overtuigen dat hij de reïncarnatie van zijn broertje Gerald was. Hij smokkelde de jongen tegen de wil van de ouders het land uit en nam hem mee naar Engeland voor een goede opvoeding.

Jinarajadasa bracht het in zijn latere leven nog tot voorzitter van de Theosofische Vereniging (1945 - 1952) en bleef altijd zeer gebonden met Leadbeater. Een reïncarnatie van Gerald is hij nooit geweest. Tillett weet overtuigend aan te tonen dat Leadbeater helemaal geen jongere

broer heeft gehad en dat dit kind dus ook niet, door de indianen in Brazilië kan zijn gedood, zoals Leadbeater à la Karl May vertelt. Leadbeater is ook niet, zoals hijzelf beweert, in 1847 geboren - dat was het geboortjaar van Annie Besant - en ook niet op 17 februari - dat was de sterfdag van Kolonel Olcott. Leadbeater stamt uit 1854 en heeft zichzelf 7 jaar ouder gemaakt. Een geniale vondst voor een religieus leider met charismatische behoeften, want met het aura van een hoge leeftijd zag hij er tegelijkertijd nog zeer vitaal uit. Op volgelingen en vooral op vrouwelijke volgelingen maakte dat diepe indruk. Het gerommel met jongens, dat overigens tot aan zijn dood zou doorgaan, bleef natuurlijk niet onopgemerkt en toen op een gegeven moment aan het licht kwam dat Leadbeater niet alleen met jongens in bad en naar bed ging, maar hen ook leerde masturberen (in opdracht van zijn spirituele Leermeester, dat spreekt), werd de toestand onhoudbaar. De roddels werden openlijke beschuldigingen en Leadbeater moest zich verantwoorden voor een commissie. Dankzij de steun van mevrouw Besant herwon hij zijn positie als chef-ideoloog van de Vereniging en kon hij, hoewel niet langer ac-

ceptabel voor het oog van de wereld, de rol van Johannes de Doper gaan spelen, om het beeld van Tillett aan te halen.

KRISHNAMURTI.

In april 1909 ontdekte Leadbeater op het strand van Adyar een jongetje van een jaar of 14, niet erg snugger en niet erg gezond. Als helderziende wist Leadbeater onmiddellijk dat dit kind voorbestemd was een groot leeraar te worden, groter dan mevrouw Besant. Dit kind zal het nieuwe Vehikel van de Wereldleraar, de Lord Maitreya, de Christus zijn. De naam van het jongetje was Krishnamurti. Leadbeater aarzelde geen moment: Krishnamurti en zijn broertje Nityananda worden bij hun vader, een arme brahmaan die voor de Theosofische Vereniging werkte, weggehaald en onder leiding van Leadbeater opgevoed en voorbereid op de grote taak.

De vader is woedend, spant processen aan en wendt zich tot mevrouw Besant, maar uiteindelijk krijgt Leadbeater in alles zijn zin: Eggs, English and Exercises, dat was het kader waarbinnen de Oosterse wijsheid van de kleine Krishna zich moest gaan ontwikkelen. In zijn helderziende onderzoeken slaagde Leadbeater erin de vorige levens van Krishna o-

exact te dateren (Leadbeater was in dit soort zaken altijd heel precies, zo zonk Poseidonis, de laatste rest van het continent Atlantis, volgens zijn opgave in 9564 v. Chr. nadat eerder in 75.025 v. Chr. al andere delen waren gezonken) Mevrouw Besant deed steeds wat Leadbeater wilde. Ze accepteerde Krishnamurti in zijn rol en liet Leadbeater begaan in zijn bizarre pogingen om van Krishnamurti zowel een Engelse gentleman als een Indiase Goeroe te maken. Toen hij 15 was publiceerde Krishnamurti zijn eerste boek "At the feet of the Master", een bestseller tot op heden; volgens Tillett en vele anderen door Leadbeater geschreven. Een jaar later werd een speciale orde binnen de Vereniging gecreëerd ten behoeve van Krishna en nog een jaar later vertrok hij met zijn broer naar Engeland. Hij was nog maar nauwelijks weg of Leadbeater ontdekte in een 13-jarig jongetje, Rajagopalacharay, een reïncarnatie van Bernardus van Clairvaux, nu op weg naar het boeddhisme.

De Grote Wereldleraar verwijderde zich intussen steeds verder van Leadbeater. Fysiek door in Engeland te blijven terwijl Leadbeater rondtrok door Azië en Australië, geestelijk door steeds meer zijn eigen weg te gaan en uiteindelijk de Theosofische Vereniging te verlaten en te breken met de theosofische leer.

Ook Leadbeater ging steeds meer zijn eigen weg, die hem steeds verder voerde in de richting van het occulte, maar ook terug naar de rituelen, die hem uit de Anglikaanse kerk vertrouwd waren. Er ontstonden verbindingen met de Vrijmetselarij en de laatste jaren van

zijn leven bracht Leadbeater in Sydney en Perth door als aartsbisschop van de Liberaal Katholieke Kerk, een genootschap met streke banden met de theosofie.

Tillett's boek is gebaseerd op veel en zorgvuldig uitgevoerd onderzoek van de beschikbare literaire bronnen en bij de overlevenden, voor zover ze bereid waren te praten. Theosofen zullen hem wel niet dankbaar zijn voor zijn werk, want het laat niet veel heel van de schijn van heiligheid en helderziendheid die Leadbeater omgeeft. Bij vlagen overheerst de ironie, al hoeft er geen twijfel over te bestaan dat Tillett door de persoonlijkheid en de energie van Leadbeater geïmponeerd is. Leadbeater was een randfiguur. Toch is zijn invloed tot nu toe voelbaar; volgens Tillett is het Leadbeater geweest die de theosofie haar definitieve vorm heeft gegeven. Nu algemeen verbreide begrippen als karma, reïncar-

natie, astrale lichamen, vibraties en heilige leermeesters, om nog maar niet te spreken van de fantasierijken als Atlantis en Murië, zijn door Leadbeater populair gemaakt en zijn invloed op het moderne occulte denken is zeer groot geweest. Tillett signaleert dat, maar gaat er niet op in, ik vind dat geen groot gemis. Het occulte denken is niet half zo interessant als de occulte denkers. Leadbeater was een fascinerend man, niet door zijn opvattingen, maar door de manier waarop hij zijn ideeën vorm gaf en daardoor veel meer van zichzelf liet zien dan hij waarschijnlijk ooit zelf gewild of vermoed heeft. Voor veel mensen zal de betekenis van Leadbeater bepaald worden door zijn ontdekking van Krishnamurti, misschien niet zo intelligent als Leadbeater, maar als anti-meester wel een wijs mens en dat was Leadbeater zeker niet.

Bron: NRC-Handelsblad.

HET MILITAIRE TASJE

Een kort verhaal geschreven door Ries van Wallenburg.

Dagenlang al was Hans bedrukt. Hij lachte niet meer, wilde soms niet eens een dropje uit de pot, mompelde vaak wat onverstaanbaars en wanneer ik dan vroeg: "Wat zeg je toch, ik versta je niet?" was het weer mondje dicht, sip kijken en enkele ogenblikken weer weggaan. Zijn gedrag was me wel opgeval- len maar ik had me niet zodanig er mee beziggehouden, dat ik er een probleem achter zocht. De vijfde dag echter, toen Hans weer een hakkellend zinnetje uitte, waarvan ik geen woord verstond, viel het me ineens op dat zijn ogen dof ston- den. Opeens maakte hij een angstige, schuwe indruk op me. Opeens ook reali- seerde ik me, dat dat al dagen zo was. Een angstig voorgevoel overweldigde me, als was er iets ernstigs gebeurd, onmid- dellijk gevolgd door het zelfverwijt: "Waarom heb ik dat niet eerder gemerkt?"

Het plekje waar we altijd vertrouwelijk met elkaar praatten, op het Perzische kleed, ik met mijn rug tegen de biel- sen tafel, Hans tegen me aan, leek me de beste plek en de beste houding om nu eindelijk eens uit te vinden wat hij steeds hakkellend probeerde te zeggen en dan toch weer inslikte.

Ik hoefde hem niet te vragen bij me te komen zitten. Nog vóór ik zat was hij al op ons vaste plekje op de grond. Pre- cies DAT plekje, waar ongeveer zes maanden geleden de GROTE VERTROU- WELJKHEID begonnen was.....

Opeens kreeg ik de indruk dat hij daar- op gewacht had, dat hij dáár, op dát plekje pas vertrouwelijk met me kon zijn. Ik sloeg een arm om hem heen en trok hem tegen mij aan. Een gebaar dat hij

op dat moment nodig had. Een "ge- borgenheids-gevoel" bracht dat bij hem teweeg. Mijn intuïtie zei me dat. Toen mijn andere hand een beetje door zijn blonde haar woelde, wat hij altijd zo lekker vond, barst- te hij opeens in snikken uit. Huilen was het, of wenen of eigenlijk niet, HARTSTOCHTELIJK snikken was het met daar tussendoor hakkellend en hortend woorden die ik nauwelijks verstond, maar opeens kwam het woord "gestolen" glashelder uit de geluiden die hij voortbracht naar vo- ren.

Totaal overstuur was hij.

"Gestolen? Heb jij gestolen?"

Onmiddellijk dacht ik aan een win- keldiefstalletje, een reep chocola of zo, wat sommige jongens tegenwoor- dig "sociaal winkelen" noemen en waartoe ze zo gemakkelijk verleid worden door de rijke uitstallingen in de warenhuizen. Toch schokte deze gedachte me. Toen ik de woorden zo duidelijk en direkt had uitgespro- ken, "heb je gestolen?", bereikten zijn emoties een hoogtepunt.

"Ik heb zo'n spijt..... ik heb be- rouw.... "Huilen, snikken, hakkellende woorden, schokkend verdriet... Het prachtig gebouwde elfjarige lichaampje van Hans met zijn grote ree-bruine ogen, was één hoopje el- lende. De woorden: "ik heb zo'n spijt, ik heb zo'n berouw..." kwa- men uit zijn snikken en schokken het duidelijkst naar voren. "Hansje, je weet toch dat ik je vriend ben?"

"Je kunt me vertrouwen.... Ik help

je overal mee...." "Wat heb je gestolen?"

"Snik....snik....een militair tasje.... ik heb zo'n berouw...."

"Van wie heb je dat gestolen?"

"Van mijn oom, waar we zondag op bezoek waren....snik....snik...." Het kwam er allemaal chaotisch uit, tussen het snikken door. Zijn zoute tranen liepen over zijn gezicht en bevochtigden mijn vingers, waarmee ik hem koesterde. "Waar woont je oom?"

Op deze vraag had hij blijkbaar niet gerekend, want er volgde een heftige reactie. "Nee....dat zeg ik niet.... dat zeg ik niet....hij mag het niet weten...." Hij klemde zich aan mij vast.

"Stelen mag niet....en ik heb berouw" Heb je er met je vader over gesproken? "Nee....nee....die mag het ook niet weten...."

"Als dat tasje nou bij je oom terug komt zonder dat hij het merkt, dan is er niks gebeurt..."

"Zou dat kunnen Ries....? Oh Ries, ik heb zo'n berouw....ik zal het nooit meer doen...."

Dat zijn berouw echt was, daarvan was ik overtuigd. Kinderen huichelen niet. Zijn grote bezitsdrang naar alle dingen die met militairen te maken hebben, moet hem parten hebben gespeeld. De "dump" was zijn Mekka....Bezeten was hij van tasjes en koppels en mutsen en helmen, als het maar gedragen was door een soldaat....zijn hele fantasie kon hij kwijt in een koppeltasje of een oude militaire overall....

Zijn carnavalsvermomming was altijd een militair in volle oorlogsuitrusting. En nu was hij dan tot diefstal vervallen. Diefstal van een militair tasje dat aan zijn oom toebehoorde.

"Als ik met je mee ga naar huis, vind

je dan goed dat ik het aan je moeder vertel, zodat die het tasje kan terugleggen?"

"Dan komt mijn moeder het te weten..."

"Ik zorg ervoor, dat je moeder het begrijpt...vertrouw me maar."

"Of zal ik vragen of je moeder naar hier komt?"

"Ja Ries.... hier...."

Hier bij mij, voelde hij zich veilig. Twee minuten nadat ik gebeld had, was zijn moeder al bij me. "Hansje is in paniek, kunt U even komen?" had ik gevraagd. Logisch dat die haast had bij me te komen. Een kind in paniek is een verschrikking. Voor het kind én voor wie het aanziet. Dat Hans met zijn paniekgevoel bij mij gekomen was en niet bij zijn ouders, streelde mijn eigenwaarde. Toch wilde ik dit niet zonder zijn ouders afhandelen. Het verhaal was in enkele zinnen verteld, waarmede ik Hans volledig in bescherming nam tegen elk hard woord dat mogelijk kon komen, omdat hij volledig berouw had getoond en het zelf was komen opbiechten. Zijn moeder was het gelukkig met me eens, dat Hans al genoeg straf had gekregen door een week lang onder dit probleem gebukt te gaan. Het tasje zou worden terugbezorgd bij een eerstvolgend bezoek aan de oom. "Die oom beloofde altijd alles en geeft nooit wat..." vergoeilijkte ze Hans' gedrag.

"Maar daarom mag je nog niet stelen" zei ik, waarbij ik Hans aankeek recht in zijn prachtige, grote bruine ogen...

"Ik zal het nooit meer doen..." zei Hans, "nooit meer...", waarbij hij zich van mij losmaakte en zijn armer

om zijn moeders hals sloeg.

's Avonds na schooltijd kwam hij weer bij me. Hij liep meteen naar de dropjespot. Hij lachte en was vrolijk, hij dacht niet meer aan het militaire tasje en de zorgen die hem dat een week lang gegeven had.

Kinderen zijn gelukkig nog flexibel. Ook daaraan kunnen volwassenen vaak een voorbeeld nemen.

Toch kwam ik nog even op het tasje terug want ik wilde weten waarom hij niet met zijn probleem naar zijn ouders was gegaan die toch zijn natuurlijke beschermers behoren te zijn.

"Hans, luister eens, waarom ben je eigenlijk met je probleem van het tasje bij mij gekomen?"

"Waarom ben je niet naar je moeder of je vader gegaan?"

.....
"Nou... ik dacht... Ries helpt altijd mensen met moeilijkheden....

ik dacht... ik ga ook met mijn moeilijkheden naar Ries....."

Ries van Wallenburg.

Martijn

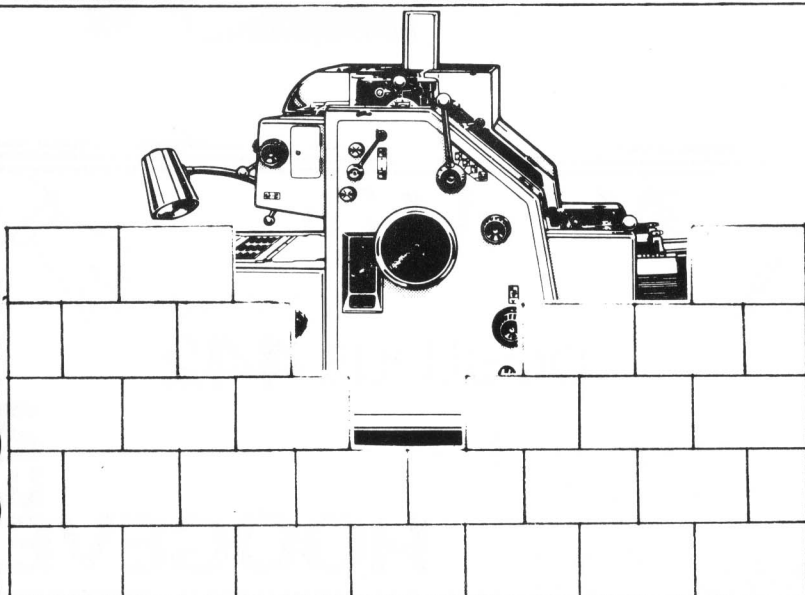
NIEUW ADRES
postbus **442**
7900 AK
HOOGGEVE

 05280-74983

BOUWSTAND:
38

NVSH- werkgroep Pedofilie
Postbus 6728
6503 GE Nijmegen

NVSH- werkgroep Pedofilie
Kraneweg 56
Groningen

Werkgroep Sir
Rechtstraat 20
Maastricht

Studiegroep Pedofilie
Breughelstraat 31
B 2000 Antwerpen - België

C. R. I. E. S. Regard Pluriel
Quai au bois à brûler 63
1000 Bruxelles
(Frankstalig)

N. I. S. S. O.
Kroostweg 43
3704 EB Zeist

N. V. S. H.
Postbus 64
2501 CB Den Haag
Telefonische Hulpdienst: 070-600010

West Brabant 01650 - 5 66 00
Zwolle 038 - 22 04 04

MEISJES TELEFOON:

Breda 076 - 22 25 90
Eerschede 053 - 30 35 78
Land van Cuyk 08855 - 52 66
Leiden 071 - 12 60 52
Maastricht 043 - 1 19 65
Nijmegen 080 - 22 28 01
Utrecht 030 - 32 20 20
Zoetermeer 079 - 16 46 69
Zwolle 038 - 21 86 59
Tiel 03440 - 2 08 46

JONGENS TELEFOON:

Amsterdam 020 - 25 22 25

HULPVERLENING

agenda

4 oktober - wg. JEP
Groningen, spreekuur 20 uur.

6 oktober - wg. JEP
Rotterdam, Kon. Emmaplein 1
Theo Sandfort: Kinderseks/Pedofilie.

12 oktober - wg. JEP
's-Gravenhage, Groot Hertoginneslaan 203. Open avond 20 uur.

KINDERTELEFOONS

De kindertelefoons zijn bestemd voor iedereen tot ongeveer 18 jaar en wil helpen met inlichtingen, raad en hulp.

Kindertelefoons zijn anoniem, dat wil zeggen dat NIEMAND informatie krijgt over de kinderen die bel len. Kindertelefoons zijn over het algemeen bereikbaar op werkdagen van 's middags 4 uur tot 's avonds 8 uur.

Alkmaar 072 - 15 55 28

Amsterdam 020 - 22 44 55

Beverwijk 02510 - 1 04 78

Den Bosch 073 - 13 12 11

Dordrecht 078 - 13 16 00

Eindhoven 040 - 44 44 11

040 - 45 18 18

's-Gravenhage 070 - 92 42 42

Groningen 050 - 14 10 10

Haarlem 023 - 32 32 05

Heerlen 045 - 72 22 33

Hilversum 035 - 4 55 56

Maas en Waal 08870 - 58 00

Nijmegen 080 - 22 44 55

Rotterdam 010 - 22 44 55

Tilburg 013 - 36 56 86

Utrecht 030 - 52 25 00

Venlo 077 - 1 88 88

K'81